

че бы ималъ съ какво да ся занимава прѣзъ цѣлыя си животъ вый ся прозевате Маріо: Урокътъ бѣше за васъ твърдѣ важенъ; но за да вы разбудѣщѣ ви угостѣ съ еднажъ прикаскѣ.

МАРІЯ.

Вѣрвайте, учителко, че не е ми досадно; но ако быхте обичала да ни прикажете еднажъ прикаскѣ, познавамъ, че ще мя много задоволите.

УЧИТЕЛКА.

На драго сърдце, драга. — Имаше веднѣжъ единъ господаръ и една господжа, които бѣхъ ся оженили прѣди много години безъ да родѣтъ дѣца: тѣ мыслѣхъ, че само туй имъ недостигаше за да бѣдѣтъ благополучни, защото иначе бѣхъ богати и на почестъ отъ секого. Най сетнѣ, тѣ добихъ едно момиче, и сичкытѣ орисницы, които бѣхъ по онази странѣ, дойдохъ на кръщеніето му за да го дарѣтъ. Едната каза да бѣде хубавица, като ангелъ; другата, да е най-добра играчица; третата, никога болна да не лежи; четвъртата, да бѣде много разумна. Майката остана много радостна отъ сичкытѣ дарбы, които ся дарувахъ на дѣщерѣ ѝ: Хубавица, остроумна, добро здравіе, таланти! Кой можеше да даде по-добры на туй дѣте, което наймѣнувахъ Грозданка? Съднахъ на софрѣтъ да ся веселѣтъ; но едва бѣхъ до половинъ обѣдвали, дойдохъ, та казахъ на Грозданкинынѣ баща, че царицата на орисницытѣ, която заминуваше отъ тамъ, искаше да влѣзе. Сичкытѣ орисницы ся дѣгнахъ да посрѣщнатъ царицѣтъ си; но тя бѣше въ лице толко намърждена, щото ся разтреперахъ отъ страхъ. „Сестры, рѣче тя като съдна, тѣй